

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 64/22
Люксембург, 26 април 2022 г.

Решение по съединени дела C-368/20 Landespolizeidirektion Steiermark и
C-369/20 Bezirkshauptmannschaft Leibnitz
(Максимална продължителност на граничния контрол на вътрешните
граници)

В случай на сериозна заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност държава членка може да въведе повторно граничен контрол на границите си с други държави членки, но максималната обща продължителност на този контрол не може да надхвърля шест месеца

Единствено възникването на нова сериозна заплаха може да обоснове такава мярка да се приложи отново

В контекста на миграционната криза от средата на септември 2015 г. Австрия въвежда повторно граничен контрол с Унгария и Словения. Този контрол е въвеждан многократно, като се уточнява, че през периода от 16 май 2016 г. до 10 ноември 2017 г. Австрия се позовава на четири последователни препоръки на Съвета на Европейския съюз. Считано от 11 ноември 2017 г., Австрия въвежда по собствена инициатива граничен контрол за няколко последователни периода от шест месеца.

Заради това въвеждане на граничен контрол през август и ноември 2019 г. NW е подложен на гранични проверки, когато влиза в Австрия от Словения през гранично-пропускателния пункт при Шпилфелд. Освен това му е наложена глоба в размер на 36 евро, тъй като отказва да представи паспорта си.

Считайки, че тези проверки и глобата противоречат на правото на Съюза, и по-специално на Кодекса на шенгенските граници, NW сезира Областен административен съд Щирия.

Този съд има съмнения по въпроса дали Кодексът на шенгенските граници позволява на Австрия по собствена инициатива да въведе повторно граничен контрол за период, надхвърлящ максимална обща продължителност от шест месеца. Затова той решава да спре производството и да постави на Съда няколко преюдициални въпроса.

С решението си от днес Съдът припомня, че Кодексът на шенгенските граници установява принципа, че границите между държавите членки могат да се преминават на всяко място, без да се извършва проверка на лицата, независимо от тяхното гражданство. Това е едно от основните постижения на Съюза, а именно създаването на пространство на свободно движение на хора без вътрешни граници. Ето защо към повторно въвеждане на граничен контрол на вътрешните граници следва да се пристъпва само по изключение и само като крайна мярка.

Така, първо, **Кодексът на шенгенските граници позволява на държава членка — в случай на сериозна заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност — временно да въведе повторно граничен контрол на границите си с други държави членки. Съдът обаче посочва, че максималната обща продължителност на такава мярка, включително всякакви евентуални удължавания, не може да надхвърля шест месеца.**

Всъщност законодателят на Съюза е преценил, че шестмесечен период е достатъчен, за да може съответната държава членка евентуално в сътрудничество с други държави членки да

приеме мерки, позволяващи да се преодолее такава заплаха, като същевременно (след този шестмесечен период) се гарантира зачитането на принципа на свободно движение.

Съдът обаче уточнява, че **държавата членка може да приложи отново такава мярка, включително веднага след края на шестмесечния период, когато е изправена пред нова сериозна заплаха, която засяга нейния обществен ред или вътрешната ѝ сигурност** и която е различна от първоначално идентифицираната, като това трябва да бъде преценено с оглед на конкретните обстоятелства и събития.

Второ, при извънредни обстоятелства, които застрашават цялостното функциониране на Шенгенското пространство, Съветът може да препоръча на една или няколко държави членки да въведат повторно граничен контрол на вътрешните си граници за максимален срок от две години.

Освен това, когато се окаже изправена пред нова сериозна заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност и когато са изпълнени всички предвидени в Кодекса на шенгенските граници условия, съответната държава членка може — непосредствено след изтичането на тези две години — да въведе граничен контрол с максимална продължителност от шест месеца.

В настоящия случай изглежда, че след 10 ноември 2017 г. — датата на края на действието на последната от препоръките на Съвета — Австрия не е доказала наличието на нова заплаха, поради което двете проверки по отношение на NW като че ли са несъвместими с Кодекса на шенгенските граници, което обаче трябва да бъде проверено от Областен административен съд Щирия.

В допълнение, Съдът приема, че **дадено лице не може да бъде задължено — под страх от налагане на санкция — да представи паспорт или лична карта при влизане от друга държава членка, когато повторното въвеждане на граничния контрол противоречи на Кодекса на шенгенските граници.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение и резюмето са публикувани на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106